

Axiomàtica sobre Puerto Rico i el País Valencià

1 a) Puerto Rico és un estat lliure associat als Estats Units d'Amèrica.

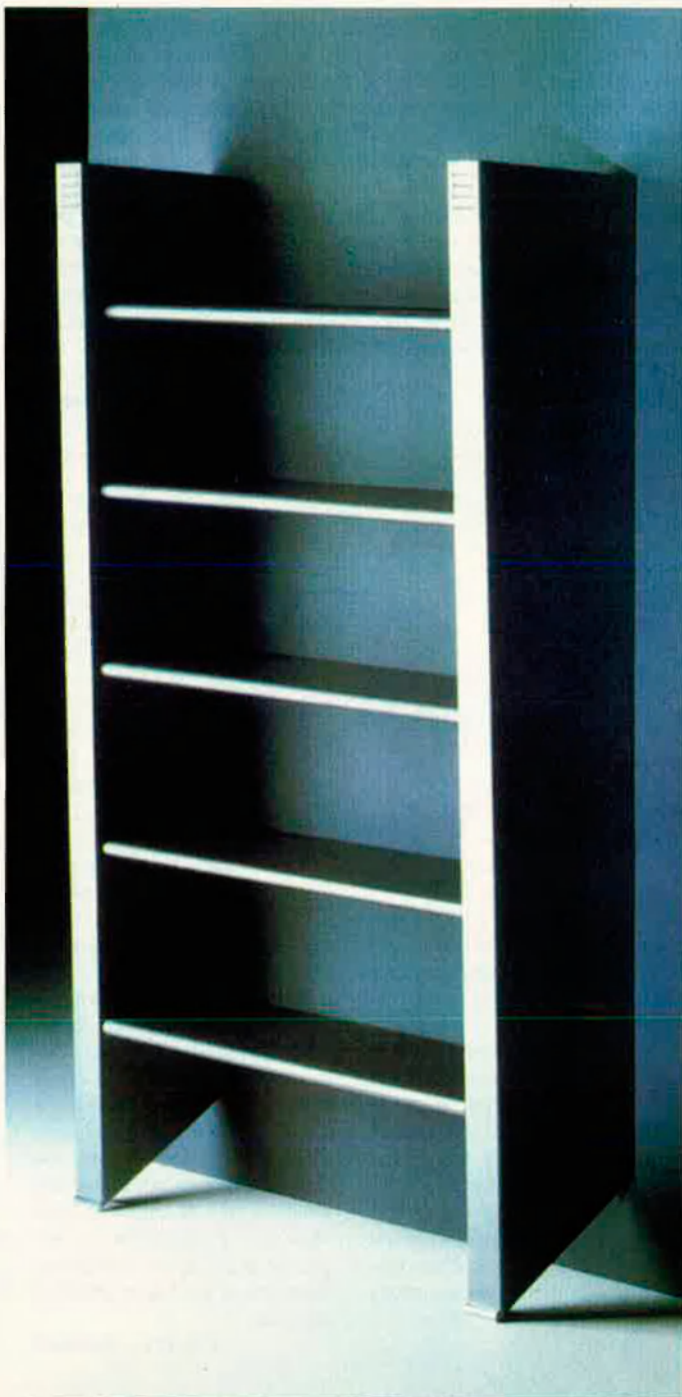
1b) El País Valencià és una comunitat autònoma dins l'Estat espanyol.

2a) Els porto-riquenys són legalment ciutadans americans.

2b) Els valencians són legalment ciutadans espanyols.

3a) A Puerto Rico han coexistit històricament tres opcions ideològiques relacionades amb el tipus de lligam que ha d'establir l'illa amb els EUA: els qui estan a favor de l'actual *statu quo* de l'"autonomia compromesa" (*El País* dixit); els qui –enlluernats per l'*american way of life*– volen convertir el país en l'estat ianqui número cinquanta-u; i els qui defensen purament la sobirania nacional. Les dues primeres forces es reparteixen històricament en harmonia la majoria dels vots electorals, mentre que la tercera és quantitativament molt dèbil, a pesar que s'hi troben "*las principales cabezas pensantes de la isla*" (*El País*, 29-1-93).

3b) Al País Valencià, es poden distingir tres opcions ideològiques: els qui lloen sense embuts l'actual model autònom, considerant-lo la culminació lògica i indiscutible de la reivindicació històrica plasmada en el conegut eslògan "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia"; els qui, a pesar de desconfiar fins fa molt poc de l'estat autònom, l'accepten per la impossibilitat social d'oposar-s'hi, encara que el

que íntimament desitjarien és una major presència de l'estat –si fóra possible– en els afers valencians; i finalment una minoria que reclama –amb matisos i colors diversos– la sobirania nacional, representada per sectors intel·lectuals.

4a) L'actual governador de l'illa, Pedro Rosselló, hi ha tornat a oficialitzar l'anglès (que havia estat despul·lat d'aquest estatus l'any 1991), perquè creu que això permetrà als porto-riquenys "beneficiar-se de les dues cultures dominants a l'hemisferi americà".

4b) Els actuals governants valencians (amb Juan Francisco Lerma al capdavant) són decidits defensors de les "dues cultures" de la Comunitat Valenciana.

5a) Els defensors de l'anglès a Puerto Rico argüeixen el seu estatus de la "llengua de progrés" i de solidaritat amb la resta dels estats americans, a banda de recordar que un percentatge de la població de l'illa s'expressa en aquest idioma.

5b) Els defensors del castellà al País Valencià argüeixen el seu estatus de "llengua de progrés" i de solidaritat amb la resta de les comunitats autònomes espanyoles, a banda de recordar que un percentatge de la població del país s'expressa en aquest idioma.

6a) Els defensors de l'espanyol a Puerto Rico, recorden el seu caràcter de llengua nacional i històrica de l'illa (per cert, ¿és Puerto Rico una na-

ció?), com també llengua habitual de la majoria dels seus habitants, a pesar de la pressió anglòfona.

6b) Els defensors del català al País Valencià recorden el seu caràcter de llengua nacional i històrica del país (per cert ¿és el País Valencià una nació?), així com llengua habitual de la majoria dels seus habitants, a pesar de la pressió castellano-fona.

7a) Els qui –nacionals o forans– defensen l'espanyol a Puerto Rico no volen el mateix estatus per al català al País Valencià.

7b) Els qui –nacionals o forans– defensen el valencià al País Valencià també defensen la pervivència del castellà a Puerto Rico.

8a) La premsa espanyola considera que els governants porto-riquenyos "rectifiquen l'Evangeli" creient que "es pot servir dues pàtries i dues banderes" (*Abc* dixit, 31-1-93), cosa que els hi sembla impossible.

8b) La premsa espanyola no considera que els governants valencians "rectifiquen l'Evangeli" per servir dues pàtries o dues banderes, cosa que els hi sembla possible.

9) No està demostrat que el fet que l'actual i els anteriors governadors de Puerto Rico tinguen cognom d'origen català (sic) guarde cap relació amb els fets que ressenyem.

10) La veu popular afirma: "El que no vulgues per a tu, no ho vulgues per a ningú" i també "Cada u en sa casa i Déu en la de tots".

11) A la Bíblia llegim: "¿Com és que veus la brossa que hi ha a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha al teu?" (MT. 7,3).

12) L'autor d'aquest article recorda: no hi ha "llengües de progrés" o "llengües de comunicació" enfront de "llengües arcaïques" o "llengües insolidàries". Les misèries i incoherències dels seus parlants no afecten ni afectaran les diferents manifestacions del llenguatge humà.

13 i final) Com possiblement també diu la Bíblia (aquest gran poema que parla de l'home i els seus somnis), qui tinga ulls per veure, que veja, i qui tinga orelles que escolte. I qui més xiule, capador.

Joan Garí
Escriptor

Els blancs

El passat dia 10 de febrer va fer història a la Universitat Politècnica. I va fer història per diferents motius. El mateix dia van ser les eleccions a rector i a la delegació d'alumnes. Justo Nieto obtingué 417 vots. Dues-centes persones votaren blanc i hi van haver vuit vots nuls amb una participació del 93%. Paral·lelament, la candidatura d'alumnes oficialista guanyà per 87 vots contra 64 la candidatura alternativa integrada per independents i el BEA, tot gràcies als vots d'Oriola i Alcoi, perquè al campus de València guanyà la candidatura alternativa.

A la candidatura de Justo hi ha companys meus, companys d'escola, de professió i d'estudis, però jo, des del respecte i la consideració a la candidatura guanyadora, vaig preferir votar la candidatura blanca.

La candidatura blanca dels qui no estem d'acord amb unes maneres de governar basades en les relacions personals i preferim com a ideal unes regles de joc transparents, prèvies i vàlides per a tots, especialment en allò que toca la promoció del professorat.

La candidatura blanca dels qui creiem que les ideologies no han mort i pensem que la tecnocràcia (és a dir, el tòpic "el millor per a la Politècnica sense *fer política*") significa de fet un judici de valor, una ideologia: el mercantilisme personal i individual com a operativa funcional.

La candidatura blanca dels qui preferim l'ideal col·lectiu enfront de l'individualisme com a norma.

La candidatura blanca dels qui consideren la Comunitat Valenciana el seu país, estimen la seua cultura, i s'han sentit ofesos per determinades actuacions de l'anterior equip rectoral i de la junta de govern.

La candidatura blanca dels qui pensem que els convenis no han de convertir-se en un sistema d'enriquiment personal sobre la base de la infraestructura pública.

La candidatura blanca dels qui desit-

gem que la promoció professional no siga objecte mercantil.

La candidatura blanca d'aquells que tenen temor de manifestar-se públicament i ho han fet des de l'anonimat.

La candidatura blanca també de la inoperància i la impotència. La inoperància dels professors que, tot i assumir la necessitat de vertebrar una alternativa de govern en el sentit més ampli de la paraula, no han estat capaços de dur-la a terme. I la impotència davant unes eleccions anticipades, legítimament, justament amb l'objectiu de mantenir una situació de poder. És la diferència amb l'altra Universitat que limita les possibilitats de presentació d'un mateix candidat per evitar situacions de poder personal continuades.

La candidatura blanca, finalment, de l'esperança. De l'esperança en les noves generacions de joves que entenen la democràcia com un sistema de participació en la gestió de la cosa pública i, de manera conscient, a més del seu treball, l'estudi, dediquen un part de la seua vida a tractar de modificar les actuacions de la Politècnica segons un ideal col·lectiu i de participació com alternativa a una delegació d'alumnes basada més aviat en la fidelitat personal. Amb la seua dedicació, interès i il·lusió han donat una lliçó de compromís democràtic a tota la comunitat universitària i, en especial, a la generació *progre* dels professors.

Espere que el nou equip rectoral tinga en compte aquestes realitats. Sincerament ho desitge i les primeres impressions apunten un canvi d'actitud en aquest sentit. Acceptant que la candidatura blanca és avui per avui minoritària, espere que el nou equip rectoral tinga el seny de respectar les minories i el seu dret a opinar en democràcia, i d'escoltar-les

Josep Lluís Miralles i Garcia
Professor titular del Departament
d'Urbanisme de la Universitat
Politécnica de València